

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Roučkou v právní věci žalobce **V.Č.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Jaromírem Malým, advokátem, se sídlem Chebská 355/49, 360 06 Karlovy Vary*, proti žalovanému **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.6.2010, č.j. 2609/LS/10-2

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen krajský soud) napadl rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 22.6.2010, čj. 2609/LS/10-2, kterým tento žalovaný správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí města Krásno, komise k projednávání přestupků. Tento správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. dubna 2010 čj. P-1/PK-2010 rozhodl, že žalobce je vinen spácháním přestupků proti pořádku ve státní správě a přestupkem proti pořádku v územní samosprávě podle § 46 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích a přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst.1 písm. a) zákona o přestupcích, když prvního přestupku se dopustil tím, že dne 29.10.2009 v 15:15 hod. v obci Krásno porušil obecně závaznou vyhlášku č. 2/2007 ze dne 4.10.2007, kterou se stanovují pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Krásno a to porušením ust. článku 3 bod 2. citované obecně závazné vyhlášky tím, že jeho pes se pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném území obce a bez vodítka s obojkem, jako neovladatelný usmrtil psa pana Veselého. Druhého přestupku se žalobce dopustil následně

dne 3.1.2010 ve 14:30 hod. v obci Krásno, kdy porušil obecně závaznou vyhlášku č. 2/2007 ze dne 4.10.2007, když u domu manželů N. se jeho pes pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném územní obce a bez vodítka s obojkem a jako neovladatelný usmrtil psa pana Š. Dalšího přestupku se dopustil žalobce dne 5.1.2010 v 9:00 hod., kdy neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, příslušníka Policie ČR, obvodního oddělení Horní Slavkov, když byl vyzván k vydání věci (psa), což bezdůvodně odmítl a tím se dopustil přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích. Za uvedené přestupky podle § 46 odst. 3 zák. o přestupcích ve společném řízení podle § 57 odst. 1 cit. zákona byla uložena žalobci pokuta ve výši 25.000,- Kč a současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

V odůvodnění žaloby uváděl žalobce jednotlivé důvody nezákonnosti, pro které navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem zrušeno. Žalobce především tvrdil, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je popis skutků uváděn nedostatečně, neboť v případě prvního přestupku není uváděno konkrétní místo pohybu psa žalobce a je pouze uvedeno, že se pohyboval na veřejném prostranství města Krásno a u druhého přestupku je místo pohybu psa uváděnou pouze obecně s použitím údaje „u domu manželů N.“. Žalobce dále tvrdil, že ke skutkovým okolnostem vypovídali pouze majitelé psů pan Veselý a pan Š., kteří však nebyli očitými svědky napadení psů, dále byl vyslechnut svědek N., který nebyl osobně přítomen celému incidentu a naopak nebyl vyslechnut očitý svědek T.G. Žalobce dále tvrdil, že v průběhu řízení nebyla prošetřena jeho námitka mířící na nestrannost správního orgánu, která vyvstala poté, co projednáváný případ byl medializován. Tím došlo k porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu. Žalobce dále tvrdil, že v průběhu řízení nebyly odstraněny všechny pochybnosti o projednáváných skutcích, čímž nebyla respektována zásada *in dubio pro reo*. K rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích žalobce uváděl, že záměrně příslušníku Policie ČR svého psa nevydal, neboť pokud by tak učinil, porušil by ust. § 4 odst. 1 písm. j) zák. č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání.

Žalobce souhrnně tvrdil, že vydané rozhodnutí je vydáno v rozporu se zákonem, neboť došlo k porušení ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen správní řád), § 7 správního řádu, § 50 odst. 3, § 52 a § 89 odst. 2 správního řádu a dále došlo k porušení § 2 odst. 2 písm. b) zák. o přestupcích, neboť žalobce se nedopustil přestupkového jednání, když odmítl vydat psa.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě se vyjadřoval k jednotlivým žalobním výtkám a uváděl, že nesouhlasí s tvrzením, že v řízení byl nedostatečně zjištěn skutečný stav věci. V průběhu řízení byli řádně vyslechnuti svědci, kteří vypovídali ve vzájemné shodě. Sám žalobce při podání vysvětlení 4.1.2010 orgánům Policie ČR vypověděl, že pes mu utíká často a že tak činil již v minulosti a že je pravdou, že byl v minulosti za únik svého psa již dvakrát před komisí projednáván. Poškození i svědci v projednáváných incidentech, kdy po volném pobíhání psa žalobce po obci došlo k napadení jiných psů, jednoznačně uvedli, že ve všech případech se jednalo o psa žalobce, kterého bezpečně poznali, neboť pes se po obci toulá často a znali i jeho majitele, kterým je žalobce. Poškozený pan Š. byl přímo účasten toho, kdy pes žalobce před jeho očima zakousl jeho fenu jezevčíka. Poškození majitelé usmrcených psů vypověděli, že veškerá škoda, která jim byla usmrcením psů způsobena, byla žalobcem obratem uhrazena. Na základě těchto skutečností správní orgán I. stupně nové

argumenty žalobce o pohybu jiného černého psa po obci bral jako účelové a nevěrohodné tvrzení. Žalovaný vzal za prokázané, že pes žalobce „Estrelský pastevecký pes“ dne 29.12.2009 v 15:15 hod. v obci Krásno se pohyboval samostatně bez dozoru na veřejném prostranství v zastavěném území obce bez vodítka a jako neovladatelný usmrtil psa pana V. a následně 3.1.2010 ve 14:30 hod. u domu manželů N. se rovněž jeho pes pohyboval samostatně na veřejném prostranství v zastavěném území obce bez vodítka a jako neovladatelný usmrtil psa pana Š., čímž žalobce porušil ust. článku 3 odst. 2. obecně závazné vyhlášky města Krásno č. 2/2007 ze dne 4.10.2007, kterou se stanoví pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Krásno. Přestupkem žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 46 odst. 2 zákona o přestupcích. K dalším tvrzením žalobce, že po mediálním zveřejnění případu v novinách MF Dnes, nemohl správní orgán, který rozhodl v I. stupni být nezájatý a nestranný uváděl, že po celou dobu probíhajícího řízení ani v jednom případě žalobce podjatost správního orgánu nenamítal. K dalšímu žalobnímu tvrzení, že vydané rozhodnutí se dostalo do rozporu s ust. §§ 3, 7, 50 odst. 3, 52, 89 odst. 2 správního řádu žalovaný zdůraznil, že žalobce neuvádí, v čem rozpor se zákonem spočívá. Žalovaný naopak tvrdil, že k porušení uvedených ustanovení ze strany správního orgánu nedošlo, přestupek byl řádně projednán, proběhlo řádné dokazování zahrnující i výslechy svědků a vydané rozhodnutí vycházelo z úplně zjištěného stavu věci. Pokud žalobce spatřoval rozpor vydaného rozhodnutí z ust. § 2 odst. 2 písm. b) zák. o přestupcích, pak opět neuvádí, v čem tento rozpor spatřuje, zejména jaké jeho jednání mělo být vykonáno v krajní nouzi. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v rozporu s § 4 odst. 1 písm. j) zák. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání a zdůrazňoval, že předmětem vedeného řízení nebylo týrání zvířat, ale správní orgán řešil porušení obecně závazné vyhlášky města. Z toho důvodu žalovaný není schopen reagovat na tuto žalobní výtku. K další žalobní námitce, ve které žalobce tvrdil, že došlo k překročení meze správního uvážení, když mu byla uložena nepřiměřeně vysoká pokuta, žalovaný uváděl, že za přestupek podle § 46 odst. 2 zák. o přestupcích lze uložit pokutu až do výše 30.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce byl komisí k projednání přestupků města Krásno už v minulosti řešen již dvakrát pro stejné přestupky a z jeho strany nedošlo k nápravě, byla pokuta žalobci uložena při horní hranici zákonem stanovené sazby. K další žalobní námitce, ve které žalobce tvrdil, že se nedopustil přestupkového jednání ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, žalovaný uváděl, že neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci představuje nesplnění konkrétní povinnosti, k jejímuž splnění byl žalobce vyzván, avšak tuto skutečnost v žalobě nenapadá. Z těchto souhrnných důvodů žalovaný navrhoval, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že jeho součástí je písemné oznámení města Krásno o zahájení správního řízení ve věci V.Č., bytem... pro podezření ze spáchání přestupků proti pořádku ve státní správě a přestupku proti pořádku v územní samosprávě podle § 46 odst. 2 zák. o přestupcích a pro podezření z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích. Součástí správního spisu je protokol o ústním jednání konaném 18. ledna 2010, které pro nepřítomnost V.Č. neproběhlo. Ústní jednání v dané věci bylo konáno 17. února 2010 za přítomnosti V.Č., který se k obvinění vyjádřil a současně byl k věci vyslechnut svědek V.V. Svědci M.Š. a P.N. byli vyslechnuti dne 22. února 2010 za přítomnosti V.Č. Součástí správního spisu je rukou psaný dopis označený jako žádost adresovaný Městskému úřadu Krásno doručený adresátovi 14.1.2010, ve kterém V.Č.

žádal o zjištění totožnosti toulavého psa, který se velmi podobá jeho psu s tím, že má signály, že tento pes se pohybuje v místě jeho bydliště.

Dne 8. dubna 2010 město Krásno, komise k projednání přestupků vydala rozhodnutí, jehož výrok byl výše specifikován. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházel z oznámení Policie ČR, obvodního oddělení Horní Slavkov ve věci neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, dále vycházel z protokolu o ústním jednání, z výpovědi svědků M.Š. a P.N., dále vycházel z lékařských zpráv MVDr. Cincibusové o zranění psů a jejich následném utracení. Správní orgán vycházel z výpovědi svědka pana V., který vypovídal o jednání s žalobcem o ztrátě jeho psa a o nákladech na ošetření, když v této souvislosti bylo zjištěno, že žalobce po předložení dokladů za ošetření psa a stanovení ceny za utracení psa panu V. veškeré náklady uhradil před ústním jednáním dne 17.2.2010. Komplexně správní orgán vyhodnotil jako prokázané, že majitelem pohybujícího se psa na veřejném prostranství v obci byl žalobce. Správní orgán přitom vycházel z výpovědi svědka Š., který krátce po napadení jeho psa psem pana žalobce psa žalobce poznal, neboť tohoto psa velmi dobře zná a při jízdě k veterinární lékařce na tuto skutečnost při jízdě z okna vozidla žalobce upozornil na to, co jeho pes způsobil. Pro další jednání v rámci vypořádání nákladů a odškodnění za utraceného psa si žalobce od svědka Š. vzal kontaktní spojení. Svědek N., který bydlí v blízkosti žalobce, uváděl, že když běžel společně s panem V. a panem K. směrem k domu žalobce, byl žalobce před domem a jeho pes zaběhl za ním do jeho domu. Ze zprávy veterinární lékařky správní orgán vzal za prokázané, že poškozeným psům již nebylo možné pomoci i přes veškerou lékařskou péči a pes pana V. byl utracen den poté, kdy se jeho stav výrazně zhoršil a nebylo jiné možnosti. Ze shromážděných podkladů vzal správní orgán za prokázané, že k jednání popsané ve výrokové části vydaného rozhodnutí skutečně došlo. Tohoto předmětného jednání se dopustil pes žalobce, což správní orgán vzal za prokázané. Správní orgán se dále vyjádřil k dopisu, který žalobce podal na úřad města Krásno s tím, že viděl podobného psa v ulici, kde bydlí a žádal o zjištění jeho totožnosti tohoto toulavého psa. Provedeným šetřením správnímu orgánu se nepodařilo zjistit, že by výskyt obdobného psa byl v obci zaregistrován. Správní orgán dopis vyhodnotil jako účelovou snahu o odvrácení pozornosti správního orgánu. Správní orgán I. stupně při rozhodování o trestu vycházel ze zjištění, že žalobce v minulosti již dvakrát byl řešen pro stejné přestupky. V prvním případě se jednalo o volné pobíhání jeho psa v obci na veřejném prostranství bez jakékoliv kontroly a tato věc byla vyřešena 19.12.2007 pouhým projednáním v komisi k projednání přestupků s příslibem žalobce, že tato situace se nebude opakovat. V druhém případě, v prosinci 2008, byla žalobci uložena pokuta 1.000,- Kč. Z těchto důvodů v projednávané věci byla žalobci uložena pokuta v horní polovině sazby a takto uloženou sankci správní orgán považoval za přiměřenou vzhledem k povaze věci, osobě pachatele i závažnosti přestupku s tím, že její výše byla vyhodnocena jako dostatečná pro nápravu žalobce.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl odvoláním žalobce a o tomto odvolání rozhodl žalovaný přezkoumávaným rozhodnutím. Žalobce v odvolání tvrdil, že s obviněním nesouhlasí, neboť žádný z uváděných přestupků nespáchal. Zdůrazňoval, že ani jeden z uvedených incidentů neviděl a není schopen uvést, zda jednoho či druhého psa napadl právě jeho pes. Dále vysvětloval, že jako dlouholetý majitel psa s oběma poškozenými majiteli psů soucítil a přesto, že nevěděl, zda jeho pes to udělal či nikoliv, nabídl oběma pánům odškodnění a škoda byla oběma pánům v plné výši nahrazena. V odvolání uváděl, že za

nesprávně považuje i obvinění správního orgánu z třetího přestupku, neboť se domnívá, že odejmout psa by byl zákrok nepřiměřený k povaze přestupku a tedy nepodložený. Žalovaný správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí se plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, neboť v daném případě byla žalobcem prokazatelně porušena obecně závazná vyhláška č. 2/2007 v článku 3 odst. 2, ve kterém je výslovně uvedeno, že na veřejném prostranství v zastavěném území obce musí být pes veden na vodítku opatřený obojkem nebo musí být plně ovladatelný. Tato povinnost byla žalobcem jako majitelem psa prokazatelně a opakovaně porušena, neboť výpověďmi svědků pana V., Š. a N. bylo jednoznačně prokázáno, že pes žalobce rasy Estrelský pastevecký pes se v den 29.12.2009 v 15:15 hod. a dne 3.1.2010 ve 14:30 hod., volně a bez dozoru pohyboval po veřejném prostranství v zastavěném území obce, nebyl veden na vodítku a byl neovladatelný. V důsledku volného pobíhání psa žalobce došlo k napadení jiných psů, kteří na následky pokousání psem žalobce uhynuli. Žalovaný dále uváděl, že provedeným řízením bylo jednoznačně prokázáno výsledkem žalobce a úředním záznamem o odmítnutí vydání věci, že žalobce se dopustil i přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích tím, že neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, kdy výzvou, kterou úřední osoba učiní při výkonu své pravomoci dané zákonem, se na základě zákonného zmocnění ukládá povinnost něco konat, něčeho se držet nebo něco strpět nebo vydat věc. Neuposlechnutí výzvy spočívá v nesplnění povinnosti, která byla výzvou uložena. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava České republiky ani Listina práv a svobod ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli. Žalovaný konstatoval, že odvolání neobsahovalo žádné nové skutečnosti ani opodstatněné návrhy na provedení dalších důkazů a žalovaný se tak ztotožnil se skutkovým zjištěním i jeho právním hodnocením, jak bylo provedeno správním orgánem I. stupně.

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání při splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z ust. **§ 46 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích**, podle kterého přestupkem proti pořádku ve věcech územní samosprávy je porušení povinností stanovených v obecně závazných vyhláškách obcí a krajů vydaných na úseku jejich samostatné působnosti. Současně vycházel z ust. § 47 odst. 1 písm. a) cit. zákona o přestupcích, podle kterého přestupku proti veřejného pořádku se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci.

Z obecně závazné vyhlášky č. 2/2007 ze dne 4.10.2007 města Krásno, kterou se stanoví pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství města Krásno vyplynulo, že podle článku 3 bod 2. na veřejném prostranství v zastavěném území obce musí být pes veden na vodítku opatřený obojkem nebo musí být plně ovladatelným. Tato veřejná prostranství jsou označena v příloze č. 1 vyhlášky.

Na podkladě řádně uplatněných žalobních bodů se krajský soud předně zabýval otázkou, zda v přezkoumávaném rozhodnutí je skutek ve výroku popsán dostatečným způsobem. V rozhodnutí, kterým se ukládá trest za přestupek, musí být skutek ve výroku popsán tak, aby tento skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem a současně tak, aby účastníku bylo zřejmé, jakého konkrétního skutku se dopustil. Pro posouzení přípustné míry stručnosti při vymezení spáchaného skutku je podle názoru krajského soudu nezbytné definovat především skutečnosti, které tento skutek naplňují. Ve smyslu ust. § 46 odst. 2 zák. o přestupcích, přestupkem proti pořádku ve věcech územní samosprávy je porušení povinností, které jsou stanoveny v obecně závazné vyhlášce obce. V přezkoumávaném případě předmětná vyhláška města Krásno č. 2/2007 ze dne 4.10.2007 v rámci vymezení pravidel pro pohyb psů na veřejném prostranství zakládá povinnost na veřejném prostranství v zastavěném území obce psa vést na vodítku opatřeným obojkem nebo musí být plně ovladatelným. Neúplnost vymezení skutku žalobce spatřoval ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně přesně neurčil místo pohybu psa, v případě skutku ze dne 29.12.2009 a neúplné a obecné konkretizování místa pohybu psa v případě druhého skutku, ke kterému došlo 3.1.2010. Z výpovědi svědka V. vyplynulo, že 29.12.2009 se pes svědka pohyboval asi 20 metrů od jeho domu a v tomto místě byl napaden velkým černým psem přerostlým co do velikosti a velmi silně osrstěným. Manželka svědka slyšela jekot jejich psa, běžela k tomu místu a psa vzala do bundy. Dne 3.1.2010 svědek P.N., když vyšel ze svého domu okolo 14:30 hod., viděl psa žalobce, jak pobíhá venku v okolí domu svědka. Během krátkého rozhovoru svědka se žalobcem pes žalobce zaběhl do jeho domu. Okolnosti celého skutku ze dne 3.1.2010 popisoval i svědek M.Š. a z jeho výpovědi bylo doloženo, že svědek dne 3.1.2010 přijel do města Krásno na návštěvu manželů N., kteří bydlí v městě ... Lovecký pes svědka při otevření dveří vyskočil z vozidla jako první a zůstal u vozidla a pohyboval se u vozidla maximálně v okruhu asi 10 metrů. V okamžiku, kdy svědek vystupoval ze svého vozidla, zaslechl jekot psa a viděl, jak pes žalobce drží jeho psa a cloumá s ním. Svědek v tomto okamžiku přiběhl k oběma psům, psa žalobce nakopl tak silně, že jeho psa upustil a odběhl do domu žalobce a svědek se dále snažil zachránit svého psa. Celá událost trvala asi 10 vteřin. Průběh obou skutků z 29.12.2009 a z 3.1.2010 pro zodpovězení otázky, zda došlo či nedošlo k porušení povinnosti vyplývající z obecně závazné vyhlášky č. 2/2007 města Krásna v článku 3 bod 2., byl v průběhu řízení před správním orgánem dostatečně objasněn. Z podkladů pro rozhodnutí nesporně vyplynulo, že pes žalobce při pohybu na veřejném prostranství v zastavěném území obce nebyl veden na vodítku opatřeným obojkem a nebyl ani plně ovladatelným. Místo pohybu psa žalobce v okamžiku útoku na psa pana V. dne 29.12.2009 a současně při útoku na psa pana Š. dne 3.1.2010 bylo dostatečně identifikováno a bylo prokázáno, že se pes pohyboval na veřejném prostranství v zastavěném prostranství města Krásno. Tato skutečnost vyplývá z místa popisu skutků slyšenými svědky a je doložena přílohou č. 1 vyhlášky města Krásno č. 2/2007, která vymezuje veřejná prostranství města. Krajský soud dospěl k závěru, že na podkladě provedeného dokazování správní orgán I. stupně ani žalovaný neměly pochyb o tom, že došlo k porušení povinnosti stanovené obecně

závaznou vyhláškou města Krásno č. 2/2007 článku 3 bod 2. Krajský soud vymezení skutku z 29.12.2009 a skutku z 3.1.2010 hodnotí jako dostatečně konkrétní na to, aby každý z těchto skutků nemohl být zaměněn se skutkem jiným a aby žalobci bylo zřejmé, jaký skutek je mu kladen za vinu. Žalobcem tvrzený stručný popis tohoto skutku soud nevnímá jako procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost samotného rozhodnutí, neboť skutkové okolnosti jsou dostatečně zřetelně definovány v podkladech pro rozhodnutí, se kterými byl žalobce také řádně seznámen. Toto žalobní tvrzení soud hodnotí jako nedůvodné.

Žalobce se dalším žalobním bodem dovolává neúplně zjištěného skutkového stavu a správnímu orgánu vytýká, že v řízení vyslechl pouze majitele psů, kteří však nebyli očitými svědky obou skutků. K této námitce neúplnosti skutkových zjištění krajský soud uvádí, že úkolem správního orgánu je přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci a za tímto účelem je povinen si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba množství a druhu prováděných důkazů je přitom věcí správního uvážení správního orgánu. V přezkoumávaném případě správní orgán I. stupně i žalovaný shromáždily veškeré potřebné podklady pro rozhodnutí o projednávaných přestupcích podle § 46 odst. 2 zák. o přestupcích. Dokazování bylo ve vedeném řízení správně směřováno ke zjištění, zda pes žalobce se pohyboval na veřejném prostranství v zastavěném území města Krásno na vodítku opatřeném obojkem nebo zda byl plně ovladatelným. K prokázání skutečnosti, že tyto povinnosti majitele psa založené obecně závaznou vyhláškou nebyly splněny, nebylo zapotřebí vyslechnout další svědky, kteří by na vlastní oči viděli napadení psa pana V. a psa pana Š. psem žalobce. Místo útoku, jeho průběh a následky v obou případech provedenými podklady objasněné, potvrdily, že pes žalobce v okamžiku obou útoků se pohyboval na veřejném prostranství města Krásno, zjevně nebyl veden na vodítku opatřený obojkem a navíc jím provedený útok na další dva psy doložil jeho neovladatelnost. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně i žalovaný zjistily stav věci způsobem, o kterém nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu a správní orgány tak provedly důkazy potřebné pro zjištění stavu věci a správní orgán I. stupně i žalovaný postupovaly v souladu s § 3 a § 52 správního řádu. Žalobní tvrzení mířící na porušení těchto zákonných ustanovení soud vyhodnotil jako nedůvodná.

Žalobce v dalším žalobním bodu se dovolával toho, že o jeho věci rozhodl správní orgán, který nemohl být nestranným, zejména po medializaci celého případu s tím, že otázka nestrannosti nebyla prošetřena. K této žalobní výtce krajský soud konstatuje, že z obsahu správního spisu je dokumentován průběh celého řízení o přestupcích, ze kterého vyplývá, že nebylo důvodu pochybovat o tom, že správní orgán postupoval vůči dotčeným osobám nestranně a vyžadoval rovnou měrou plnění jejich procesních povinností. Krajský soud poznamenává, že v průběhu vedeného řízení měl žalobce možnost jako jeho účastník, namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozvěděl ve smyslu § 14 správního řádu, ale tuto obranu žalobce nevyužil. Žalobní výtka mířící na porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu je soudem hodnocena jako nedůvodná.

Žalobce se v další žalobní výtce dovolával nerespektování zásady, která ovládá správní trestání – *in dubio pro reo*, čímž podle žalobce došlo k porušení § 3 správního řádu. K této žalobní námitce krajský soud opakovaně konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaný shromáždily nezbytné podklady pro rozhodnutí ve věci samé a tyto podklady také

vyhodnotily způsobem, ze kterého je nesporné, že důkazy v řízení provedené se vzájemně doplňovaly, tvořily ucelený důkazní řetězec, ze kterého nebylo pochyb o tom, že žalobce jako majitel svého psa porušil pravidla pro pohyb psů na veřejném prostranství ve smyslu obecně závazné vyhlášky města Krásno č. 2/2007. Výsledek dokazování a vyhodnocení provedených důkazů nevytvořilo pochybnosti o průběhu celého skutkového děje, v průběhu řízení nebyly k dispozici důkazy, které by si vzájemně odporovaly a které by zakládaly pochybnosti, při kterých by se uplatnila zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného. Správní orgán při vyhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru o pravdivosti výpovědi slyšených svědků a dalších listinných důkazů. Věrohodnost těchto důkazů a výsledek hodnocení důkazů popsal v odůvodnění svého rozhodnutí a tím nebyly splněny podmínky pro uplatnění zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného, neboť tyto pochybnosti správní orgán neměl. (obdobně *Ústavní soud v usnesení ze dne 11.11. 2002 sp.zn. IV. ÚS 154/02, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>*) Tato žalobní výtku krajským soudem byla hodnocena jako nedůvodná.

Žalobce v posledním žalobním bodu tvrdil, že se nedopustil přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích, když neuposlechl výzvu k vydání svého psa příslušníku Policie ČR, neboť vydáním psa zcela neznámé osobě, zjevně nepřipravené k řádnému chovu psa, by podle jeho názoru porušil ust. § 4 odst. 1 písm. j) zák. č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Podle toho ustanovení *se za týrání považuje i vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy*. Při posuzování této žalobní výtky krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, ze kterého je nesporné, že dne 5.1.2010 v 9:00 hod. byl žalobce příslušníkem Policie ČR žalobce vyzván k vydání věci – feny rasy Estrelského pasteveckého psa černé barvy, tato výzva nebyla účinná a žalobce svým podpisem potvrdil odmítnutí vydání věci. Správní orgán jednání žalobce v tomto případě posoudil jako přestupek proti veřejnému pořádku, kterého se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Při úsudku o důvodnosti této žalobní výtky krajský soud vycházel z právního názoru Ústavního soudu, který již ve svém rozhodnutí ze 6.1.1998 ve věci I. ÚS 263/97 (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) dospěl k závěru, že *občané jsou povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo, že jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným zákonným způsobem. Ústava ČR, Listina základních práv a svobod a ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby jednotliví občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynu uposlechli nebo neuposlechli*. V obdobných případech ze stejného právního názoru vycházel i Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z jeho rozsudku sp. zn. 5As 34/2007 nebo v rozsudku čj. 1As 63/2011-90, dostupných na www.nssoud.cz. Tvzení žalobce, že psa k výzvě o vydání věci nevydal, neboť by porušil zákon na ochranu zvířat proti týrání, krajský soud při respektování právního názoru výše prezentovaného vyhodnotil jako žalobní výtku nedůvodnou.

Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou s použitím ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný, který v řízení dosáhl procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 25. září 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková